

Arrest

nr. 78 176 van 27 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in als partner duurzame relatie.

1.2 Op 1 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 20 december 2011 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 08.06.2011 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

*- Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.
- Foto's waarbij slechts op 2 foto's een datum staat: de foto's waarop geen datum staat kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie aangezien zonder datum niet kan nagegaan worden wanneer deze getrokken werden. Van de 2 foto's waarop wel een datum staat, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij op zich de duurzame en stabiel relatie afdoende bewijzen.*

Er is bijgevolg niet voldoen aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad stelt echter ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. Bijgevolg is de vordering tot schorsing reeds op grond van deze reden onontvankelijk en bestaat er geen noodzaak uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het vermeende gebrek aan “afdoende” bewijs van “duurzame en stabiele relatie” vastgesteld door de verwerende partij is manifest onwaar.

De duurzame lokale verankering betreft de situatie van “de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd” staat in casu ook vast.

De gehele situatie van betrokkene en duurzame en stabiele relatie van verzoekster blijkt uit de stukkenbundel waardoor een beoordeling voor een definitieve verblijfsvergunning in aanmerking komt en gegrond dient te worden verklaard.

Gezien de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, en gezien alle voorwaarden vervuld, lijkt deze beslissing van verwerende partij niet redelijk en onrechtvaardig te zijn.

De foto's waarop een datum staan vormen weldegelijk een afdoend bewijs dat ze elkaar meer dan één jaar kennen. De verwerende partij kan onmogelijk het tegendeel bewijzen of beweren.

Het feit dat deze foto's verder bevestigd worden door verklaringen op eer van derden dient om voormelde reden wel aanvaard te worden als bevestiging van de duurzame en stabiele relatie van verzoekster samen met haar partner.

Bijgevolg werd het redelijkheidsbeginsel geschonden door verwerende partij.”

3.2 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij een verblijfskaart heeft aangevraagd als “*partner duurzame relatie*”. Artikel 40bis, § 2, 2°, tweede lid, a) van de vreemdelingenwet bepaalt dat de partners moeten bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden en dat het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien ze een gemeenschappelijk kind hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner te hebben en wordt aangegeven welke bewijzen de verzoekende partij heeft voorgelegd en waarom deze bewijzen niet volstaan als afdoende bewijs. Met betrekking tot de voorgelegde verklaringen op eer door derden stelt de bestreden beslissing dat deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs, aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Met betrekking tot de voorgelegde foto's stelt de bestreden beslissing dat enerzijds foto's waarop geen datum staat niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs, aangezien zonder datum niet kan nagegaan worden wanneer deze getrokken werden en dat anderzijds van de twee foto's waarop wel een datum staat, bezwaarlijk gesteld kan worden dat zij op zich de duurzame en stabiele relatie afdoende bewijzen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 29 augustus 2011 onder meer een verklaring van wettelijke samenwoning van 8 juni 2011 heeft voorgelegd en op 8 september 2011 de volgende “*stukken betreffende de verblijfsaanvraag van mevrouw G. op basis van de wettelijke samenwoning met de heer Y.C.*”: drie verklaringen van derden en vier foto's, waarvan er twee gedateerd zijn.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het vermeende gebrek aan afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie vastgesteld door de verwerende partij manifest onwaar is. Zij voert aan dat de foto's waarop een datum staat wel degelijk een afdoende bewijs vormen dat de partners elkaar meer dan één jaar kennen en dat de verwerende partij onmogelijk het tegendeel kan bewijzen of

beweren. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat zelfs maar aan te voeren op welke wijze zij meent dat deze foto's een afdoende bewijs vormen, laat staan dat zij met deze bewering uiteenzet en aantoont dat de bestreden beslissing in dit verband het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Zij stelt vervolgens dat het feit dat de foto's verder bevestigd worden door verklaringen op eer van derden "*om voormelde reden*" wel aanvaard dient te worden als bevestiging van de duurzame en stabiele relatie van de verzoekende partij en haar partner. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats niet duidelijk maakt naar welke "*voormelde reden*" zij verwijst. Voor het overige dient ook in dit verband vastgesteld te worden dat de verzoekende partij nalaat zelfs maar aan te voeren op welke wijze zij meent dat het feit dat deze foto's bevestigd worden door verklaringen op eer van derden aanvaard dient te worden als een bevestiging van haar stabiele en duurzame relatie, laat staan dat zij met deze bewering uiteenzet en aantoont dat de bestreden beslissing in dit verband het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op het feit dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verklaringen op eer door derden op zich en foto's zonder datum niet kunnen aanvaard worden.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn en niet beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier, noch dat de gevolgtrekkingen die hij eruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar de "*duurzame lokale verankering*" en het feit dat deze vaststaat, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij *in casu* een verblijf van meer dan drie maanden als "*partner duurzame relatie*" van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd en dat derhalve enige duurzame lokale verankering niet ter zake doet. Daar waar zij stelt dat gezien de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en gezien alle voorwaarden vervuld zijn, de beslissing niet redelijk en onrechtvaardig lijkt te zijn, dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing precies gesteld wordt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereisten van de vreemdelingenwet, aangezien zij haar duurzame en stabiele relatie niet heeft aangetoond, en dat zij, zoals hoger reeds gesteld, heeft nagelaten uiteen te zetten, laat staan aan te tonen waarom zij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS